

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KAREN BOOTH

Viengungio dienos suskaičiuotos

2019 spalį-gruodis

Knygute.lt

Karen Booth

**VIENGUNGIO
DIENOS
SUSKAIČIUOTOS**

Romanas

Versta iš Karen Booth,
The Ten-Day Baby Takeover, 2017
© Joss Wood, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0538-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

LangTel pagrindinio biuro Manhatane vestibulis atrodo tarsi ramybės ir tvarkos šventovė. Ne vieta nervingam kūdikiui. Bet Sara Daltri jį čia atsinešė. Tarp marmurinių grindų, aukštų lubų ir didelių langų, atveriančių vaizdą į gatvę, kiekvienas garsas, o ypač mažojo Oliverio verksmas, aidėjo daug skardžiau.

Žingsniuodama po pašto ženkle dydžio laukiamąjį Sara siūbavo, pasisodinusį vaiką ant klubo, ramindama pabučiavo berniukui kaktą. Įsigiję tokį didelį pastatą, užimantį beveik visą miesto rajoną, *LangTel* savininkai aiškiai šykštėjo patogumų atvykėliams. Dvi kėdės ir dešimties kvadratinių metrų kilimas, patiestas visai priešais liftus. Akivaizdu, kad lankytojai, atsidūrę šioje erdvėje, neturėjo ilgai užsibūti.

Oliveris suinkštė ir padėjo galvytę Sarai ant peties. Vargšas mažylis, jis dėl nieko nekaltas. Oliveris neprašė rytą būti vežamas traukiniu keturias valandas. Ir būti atvedamas į šaltą biurų pastatą vietoj jo pietų miegelio. Ir labiau už viską neprašė, kad prieš tris savaites iš jo būtų atimta ne tik mama, bet ir tėvas, atsisakęs pripažinti, kad berniukas yra.

Sara paēmē telefonā ir surinko numerī, kurī buvo įsiminusi, bet nesiruošė išsisaugoti prie turimų kontaktų. Vos tik įkalbės Oliverio tėvą prisiimti atsakomybę už sūnų, pamirš skaičius, vedančius į vieną iš kabinetų šiame pastate. Greičiausiai pačiame viršutiniame aukšte. Daugiau jokio bendravimo su Eidanu Lengfordu. Jų ryšys laikinas, nors ir labai svarbus. Ji turi šio vyro sūnų, tėvas bus priremtas prisiimti vaiko globą, net jei Sarai tai kainuotų gyvybę.

- Taip. Laba diena. Čia Sara Daltri. Skambinu Eidanui Lengfordui. Vėl.

Vienas iš dviejų apsaugos darbuotojų, budinčių prie vestibulio, piktai į ją dėbtelėjo. Tokią pačią panieką atžariu balsu išreiškė ir moteris kitame laido gale.

- Ponas Lengfordas jau dešimtis kartų minėjo, kad jūsų nepažįsta. Prašau, nustokite skambinėti.

- Skambinsiu tol, kol jis sutiks su manimi susitikti.

- Galbūt aš galiu jums padėti?

- Ne. Negalite. Tai asmeniškai ir ponas Lengfordas turėtų būti dėkingas, kad nesidaliju visomis detalėmis su jo asistente. Viską para-

šiau elektroniniame laiške. *Greičiau septyniuose laiškuose, bet kas skaičiuoja?* – Jei jis man skirtų penkias minutes savo laiko, viską paaiškinčiau. – Penkių minučių neužteks. Jai prireiks bent valandos, kol papasakos apie Oliverio dienotvarkę, ką jis mėgsta ir ko ne, ir pasirūpins, kad tėvo ir sūnaus santykių pradžia būtų kuo sklandesnė.

– Ponas Lengfordas užsiėmęs. Negaliu sujungti jo su kiekvienu skambintoju, sakančiu, kad tai svarbu.

– Paklauskite. Aš ką tik keturias valandas važiauvau traukiniu iš Bostono į Niujorką ir esu vestibulyje, pirmame aukšte, ant rankų laikau dešimties mėnesių vaiką, kuriam labai reikia nusnūsti. Neišeisiu iš čia, kol su juo nepasišnekėsiu. Miegosis čia, jei to prireiks.

– Galiu paprašyti, kad apsauga jus išlydėtų iš pastato, ponias Daltri. Vargu ar jums tai patiktų.

– O kaip gėda, kurią užsitrauksite, išmetę į gatvę rėkiančią ir besispardančią moterį su kūdikiu ant rankų?

– Ar palauksite? – patylėjusi Lengfordo asistentė pakeitė toną. – Pažiūrėsiu, ar galiu kuo nors padėti.

- Žinoma, palauksiu, - Sara beveik nieko nebesitikėjo, bet neturėjo kitos išeities.

Tą akimirką pro besisukančias duris į vestibulį įėjo moteris spindinčiais rudais plaukais, apsirengusi nuostabia pilka suknele ir apsiavusi juodais bateliais. Sara galbūt būtų jos net nepastebėjusi, jei ne atsikišęs nėščiosios pilvukas. Apsaugos darbuotojas priėjo prie moters ir paėmė iš jos rankų pluoštą dokumentų.

- Laba diena, ponია Lengford. Iškviesiu liftą.

Ana Lengford. Sara dabar jau atpažino moterį, kurią matė žurnalų nuotraukose, kai ieškojo informacijos apie šeimą, galvodama, kaip galėtų susisiekti su Eidanu Lengfordu. Ana kartu su broliu Adamu vadovavo įmonei *LangTel*. Ji taip pat buvo Eidano Lengfordo jaunėlė sesuo.

Oliveris išmetė mėgstamiausią pliušinį vėžliuką ir vestibulyje pasigirdo spiegiantis klyksmas. Sara susigūžė, parklupo ant kelių ir, galva prispaudusi telefoną prie peties, stengėsi paimti nukritusį žaislą. Ana iškart sustojo ir pasuko galvą Saros ir Oliverio pusėn.

Puiku. Dabar mus tikrai išmes.

Ana susiraukė ir pradėjo artintis. Tačiau nušiemus saulės akinius akyse atsispindėjo tik susižavėjimas.

- Ak, ne. Kažkas labai nelaimingas.

- Atsiprašau, - ausyje vis dar girdėdama erzinančią laukimo melodiją, Sara nuspaudė telefoną ir įsimetė į sauskelnių krepšį. - Tai dėl pietų miego. Jis pavargęs. - Kai Sara atsistojo tiesiai prieš Aną, pasijuto, lyg jai reikėtų kopėtelių. Ana buvo aukšta ir avėjo aukštakulnius. O štai ji net ir su savo basutėmis atrodė miniatūrinė.

- Prašau, neatsiprašinėkite, - Ana papurtė galvą. - Praskaidrinote man dieną. Jis nuostabus, - moteris suėmė putlią Oliverio rankytę ir nusišypsojo. Berniukas atsakydamas suspaudė pirštą ir vėl padėjo galvą Sarai ant peties. - Beje, aš *Ana Lengford*.

- Aš Sara. Daltri. O čia Oliveris, - Sara stebėjo, kaip berniukas droviai šypteli Anai. Jis toks mielas ir ramus vaikas. Atsisveikinimas su juo sudaužys širdį, juk tris savaites teko vienai juo rūpintis. Bet nieko nebepakeisi. Nebedirbs aukle ir nebeprižiūrės svetimų vaikų, nors aplinkybės šiek tiek sugražino į praeitį.

- Malonu su jumis abiem susipažinti, - Ana neatitraukė akių nuo Oliverio. - Maždaug po šešių savaičių pati turėsiu tokį mažylį. Liepos viduryje. Manau, kad dabar jau sergu kūdikių

karštine, - moteris tyrinėjo berniuko veidelį. - Jūsų sūnaus akys nuostabios. Toks vaikus mėlynas atspalvis.

Visiškai kaip tavo brolio.

- Jis ne mano sūnus, - Sara atsikrenkštė. - Aš tik jo globėja. Šiuo metu kaip tik ketinu supažindinti jį su tėvu. Dėl to esu čia.

- LangTel biure dirba berniuko tėvas? - Ana atrodė sutrikusi.

Sara buvo pasižadėjusi išlikti diskretiška, ypač dėl Oliverio gerovės, bet tai gali būti vienintelė galimybė pakliūti pas Eidaną. Jo asistentė visai jai nepadėjo.

- Atėjau čia susitikti su Eidanu Lengfordu. Jis jūsų brolis? Turiu su juo pasišnekėti apie Oliverį, bet jis neatsako į mano skambučius.

- Ak, - Anos veide pasirodė nuostaba, o akys ėmė šokinėti nuo Oliverio prie Saros. - Ak. Oho, - ji pasitrynė smilkinius pirštų galais. - Vestibiulis nelabai tinkama vieta apie tai kalbėti. Gal kilkite su manimi viršun?

*****

- Pone Lengfordai? - Eidano asistentė nuspaudė vidinio telefono mygtuką. - Su jumis

nori susitikti jūsų sesuo. Ji su lankytoja.

Lankytoja?

- Žinoma. Įleisk jas, - Eidanas atidėjo skaitytą *LangTel* prekybos ataskaitą į šalį. Nuobodžiausias skaitalas, kurį teko laikyti rankose, o tai jau daug ką pasako. Daugiau nei dvylika metų sukdamasis versle, užsitikrino lygią dalį nuobodžių finansinių projektų ir teisinių bylų. Priimdamas sprendimus visada klovėsi instinktais. Tokia strategija jam pelnė milijardus.

Į kabinetą įėjo Ana su nepažįstama moterimi. Pasakyti, kad nepažįstamoji atkreipė jo dėmesį, būtų per paprasta. Putlios rožinės lūpos, didelės mėlynos akys ir juoda suknelė įkūnijo natūralų moteriškumą. Eidano ir moters žvilgsniai susikirto ir jis pastebėjo skruostus nubarsčiusias blyškias strazdanas. Jam patiko įvairios moterys, bet ši gražuolė atitiko daugiau punktų jo sąrašė, nei pats būtų pripažinęs. Deja, šis tas visai ne jo skonio - ant rankų miegantis kūdikis. Mamos netinka įgudusiam išsisukinėtojiui nuo bet kokių emocinių saitų.

- Eidanai, noriu, kad susipažintum su Sara Daltri, - švelniai tarė Ana.

- Tai tu ta įkyri skambinėtoja, - išgirdus moters vardą išsilakstė visos mintys apie seksua-

lią juodą suknelę ir strazdanas. – Ką tik skambinai iš vestibulio. Kaip, po velnių, tau pavyko prisikasti iki mano sesers?

– Kūdikis, – Ana nutildė brolių. – Jis miega.

Kūdikis. Eidano smegenys veikė kaip kompiuteris. Jis skaitė Saros elektroninį laišką. Na, bent jau vieną iš jų. Jo pakako nuspręsti, kad su ta moterimi neturėtų susitikti. Jau ir anksčiau buvo apkaltintas esantis kažkieno tėvas. Kai esi turtingas ir kilęs iš gerai žinomos sėkmingos verslininkų šeimos, tai, galima sakyti, vaikštai su taikiniu ant nugaros.

– Tai neteisinga, – nuojauta kuždėjo Eidanui, kad čia viskas ne taip. – Nežinau, kokie ponios Daltri tikslai, bet kviečiu apsaugą, – Eidas ištiesė ranką prie telefono, bet Ana sudavė broliui per plaštaką.

– Eidanai. Nereikia. Tik paklausk. Prašau. Tai svarbu.

– Nežinau, ką ji tau pasakė, bet viskas melas, – pulsas daužėsi Eidano ausyse.

– Prašau tik penkių minučių, pone Lengfordai, – Saros balsas skambėjo ramiai, kaip tikros profesionalės. Visai neprimena nestabilios moters. Bet kūdikis? Ak, ne. – Jei nepatikėsite tuo, ką papasakosiu, tai jums nereikės kviesti

apsaugos. Išeisiu savo noru.

Ana pakėlusį vieną antakį pervėrė brolių žvilgsniu, nebyliai prašė, kad šis išklausytų.

Ar prašomas dviejų moterų, kurios, akivaizdu, neketina nusileisti, Eidanas turėjo kitą pasirinkimą?

- Jei tada visa ši sumaištis baigsis, tuomet gerai. Penkios minutės.

- Paliksiu jus vienus, - Ana sustojo prie durų ir atsisuko į Sarą. - Kai baigsi, užsuk pas mane į kabinetą. Norėčiau sužinoti tavo minėtos knygos apie gerą vaikų miegą visą naktį pavadinimą.

Sara linktelėjo ir nusišypsojo, lyg jos būtų geriausios bičiulės. O kam reikalingas jis?

- Taip, žinoma. Ačiū už pagalbą, - Ana išėjo uždarydama duris ir palikdama už jų dusinančią tylą. Sara atsikrenkštė ir žengė žingsnį į priekį, kūdikis vis dar miegojo ant peties.

- Būtų puiku, jei galėčiau prisėsti. Jis tikrai sunkus.

- Ak, atsiprašau. Žinoma, - Eidanas pasiūlė kėdę priešais stalą. Nežinojo, kaip turėtų elgtis pats: stovėti, sėdėti, sukryžiuoti rankas. Niekas neatrodė tinkama, todėl įsitaisė savo kėdėje.

- Žinau, kad tai keista, - pradėjo Sara. - Tiesiog eisiu prie esmės. Oliverio mama buvo mano geriausia draugė nuo mokyklos laikų. Jos vardas buvo Geilė Tompson. Ar tai nieko nesako? Ji minėjo, kad su jumis susipažino *Karūnos lotoso* viešbutyje, Bankoke.

Eidano pečiai įsitempė. Sara tokių smulkmenų savo laiške neminėjo. Tik parašė, kad globoja jo vaiką. Buvo įsitikinęs, kad apie jo trumpą romaną su Geile niekas nežinojo. Jiedu susipažino viešbučio bare ir buvo kartu tris dienas, tada Geilė grįžo į Jungtines Valstijas. Daugiau jis nieko apie ją negirdėjo.

- Prisimenu tą vardą. Taip. Bet tai nieko nereikia, - Eidanas pasimuistė kėdėje. Suprato, kuo kvepia pokalbis. Ėmė pykinti.

- Praėjus devyniems mėnesiams po jūsų su Geile karšto pasimatymo Tailande... - Sara mostelėjo ranka į Eidaną, - gimė Oliveris. Dar po aštuonių mėnesių man paskambinusi Geilė pranešė, kad serga ketvirtos stadijos vėžiu. Buvau vienintelė, galinti perimti Oliverio globą. Geilė neturėjo giminaičių, jos tėvai žuvo per automobilio avariją, kai mokėsi koledže. Ji žinojo, kad anksčiau dirbau aukle, ir jai tai atrodė prasmingas sprendimas. Sakė mėginusi su jumis susisiekti, bet sekėsi kur kas prasčiau

nei man. Sunku būti užsispyrusiai, kai miršti.

Eidasas sunkiai nurijo seiles. Sara laiške rašė, kad vaiko motina sunkiai sirgo. Jis manė, kad ji vis dar gyva ir tik nori pasipelnyti, kad apmokėtų sąskaitas už gydymą.

- Ji mirė? - viduje kažkas nesuprantamai sutrūkčiojo ir Eidasas pažvelgė į kūdikį. Visiškai vieną šiame pasaulyje. Kai buvo jaunas, puikiai žinojo, koks tai jausmas. Negalėjo pakęsti minties apie taip augantį dar bent vieną vaiką.

- Taip, - Sara suspaudė lūpas ir linktelėjo. Suėmė švelniai berniuko galvą ir pabučiavo skruostą. - Oliveris nebeturi mamos. Likau atsakinga, kad surasčiau jus ir perduočiau globą. Visiems bus tik geriau, jei viską atliksime kuo paprasčiau ir padarysime tai dar šiandien.

Šiandien? Ar ji tikrai tai pasakė? Ne. To negali būti.

- Tikitės, kad įžengsite valso žingsniu į mano kabinetą, perduosite man vaiką, kurį matau pirmą kartą, ir kas tada? Grįšite iš kur atvykusi, o aš turėsiu auginti šį berniuką? Tikrai ne, panele Daltri. Jūs niekur iš čia neišvyksite, kol nebūsiu visiškai tikras, kad vaikas mano. Mums reikės advokatų. Tėvystės nustatymo testo....